

Arrest

nr. 128 271 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van anderzijds de beslissing van dezelfde gemachtigde van 22 juli 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2009 dienen de eerste verzoeker en de tweede verzoekster een asielaanvraag in.

Op 29 november 2010 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 januari 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 6 april 2011 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 april 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de eerste verzoeker en ten aanzien van de tweede verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing wordt een beroep ingesteld bij de Raad, die bij arrest met nummer 84 763 van 17 juli 2012 ten aanzien van de eerste verzoeker en bij arrest met nummer 84 762 van 17 juli 2012 ten aanzien van de tweede verzoekster de afstand van het geding vaststelt.

Op 30 april 2013 wordt de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Op 10 juli 2013 wordt deze beslissing door het bevoegde bestuur ingetrokken. Op 10 september 2013 verwerpt de Raad bij arrest met nummer 109 488 het tegen voormelde beslissing van 30 april 2013 ingestelde beroep.

Op 12 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid van de tweede aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 6 april 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 16 september 2013 en is als volgt gemotiveerd:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

K(...), S(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina (...)

K(...) A(...) + 3 kinderen (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85;

*EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)*¹

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.(...)"

Op 22 juli 2013 beslist de gemachtigde om de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 29 november 2010, ongegrond te verklaren.

Op 22 juli 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van de tweede verzoekster en de drie minderjarige kinderen van de verzoekers een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, ter kennis gebracht op 16 september 2013. De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) wordt aan de genaamde:

(...)

K(...), S(...) geboren te (...), nationaliteit Bosnië en Herzegovina

(...)

+ haar minderjarige kinderen :

K(...), Am(...), geboren te (...)

K(...), Al(...), geboren te (...)

K(...), Ama(...), geboren te (...)

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

(...)

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

(...)

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet erkend als vluchteling - beslissing Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dd. 26.04.2012(...)"

Op 22 juli 2013 neemt de gemachtigde ook ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), die aan de eerste verzoeker ter kennis gebracht wordt op 16 september 2013.

2. Over de rechtspleging

2.1 Ambtshalve stelt de Raad vast dat het voorwerp van het beroep slechts de beslissing van 12 juli 2013 tot onontvankelijkheid van de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 6 april 2011, en de beslissing van 22 juli houdende het bevel om het grondgebied te verlaten aangaande de tweede verzoekster en de drie minderjarige kinderen betreft. De beslissingen van 22 juli 2013 tot ongegrondheid van eerste verzoekers aanvraag van 29 november 2010 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten aangaande de eerste verzoeker, maken daarentegen niet het voorwerp uit van voorliggend beroep.

De Raad wijst er op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet de beslissing dient te vermelden waartegen het beroep gericht is.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding (R. STEVENS, Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop, in J. DUJARDIN, I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10), Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127 436).

In casu blijkt uit de omschrijving van het voorwerp van het beroep op pagina 1 van het verzoekschrift dat het beroep tot nietigverklaring slechts wordt ingesteld tegen *"de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en Verblijf, Dienst Humanitaire Regularisaties dd. 12 juli 2013, aan verzoekende partij betekend op 16 september 2013, en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 22 juli 2013, ook betekend op 16 september 2013"*.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van het voorwerp van het beroep in het debat gebracht. De voorzitter wijst erop dat de bestreden beslissingen zijn zoals aangeduid in het verzoekschrift, met name enerzijds de beslissing van 12 juli 2013 tot onontvankelijkheid van de aanvraag van 6 april 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en anderzijds één bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2013 in hoofde van de tweede verzoekster en de minderjarige kinderen. De verzoekende partijen stellen dat de vermelding in het verzoekschrift een materiële misslag betreft en dat tevens de beslissing van 22 juli 2013 tot ongegrondheid van de eerste aanvraag wordt aangevochten.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de bewoordingen van het verzoekschrift, zoals hoger uiteengezet, duidelijk zijn. De verzoekers laten na te verduidelijken uit welk gegeven de Raad zou kunnen opmaken dat er een materiële misslag is geslopen in de omschrijving van het voorwerp zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Nu als bijlage bij het verzoekschrift wel degelijk een beslissing wordt gevoegd van 12 juli 2013, kan niet zonder meer worden aangenomen dat het ter zake zou gaan om een materiële misslag. De verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de vermeldingen in het verzoekschrift een materiële misslag betreffen en waarom de Raad andere beslissingen dan de in het verzoekschrift aangeduide bestreden beslissingen of bijkomende beslissingen als voorwerp van het beroep zou moeten beschouwen.

Bovendien blijkt uit het geheel van het verzoekschrift dat enkel de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de medische verblijfsaanvraag van 6 april 2011 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2013 in hoofde van de tweede verzoekster en de minderjarige kinderen middels dit verzoekschrift wordt bestreden.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, de tweede bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat de verzoekers slechts naar “het bevel”, enkelvoud, verwijzen en slechts het bevel dat betrekking heeft op de tweede verzoekster en de drie kinderen bij hun verzoekschrift voegen. Van het bevel dat de eerste verzoeker betreft, maken de verzoekers geen melding en zij hebben dit ook niet bij hun verzoekschrift gevoegd.

Daarnaast verwijzen de verzoekers naar de beslissing van 12 juli 2013. Het betreft de beslissing waarbij de aanvraag van 6 april 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekers voegen aan het verzoekschrift een afschrift toe van deze beslissing. Ook uit de uiteenzetting van de feiten blijkt dat de verzoekers duidelijk enkel in rechte optreden tegen de voornoemde beslissing van 12 juli 2013. De verzoekers stellen immers slechts het volgende: “*Verzoekende partij heeft de Bosnische nationaliteit. Verzoekende partij heeft op 06.04.2011 een verzoekschrift artikel 9ter ingediend. Op 12.07.2013 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken dat het verzoek onontvankelijk is. Met dit verzoekschrift tekent verzoekende partij hoger beroep (aan) tegen de beslissing van 12.07.2013.*” Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekers middels onderhavig verzoekschrift tevens de nietigverklaring zouden vorderen van een beslissing met een andere datum en ook met een andere strekking, met name de beslissing van 22 juli 2013 houdende de ongegrondheid van een op 29 november 2010 ingediende verblijfsaanvraag. Ten slotte verwijzen de verzoekers ook in de bijgevoegde inventaris naar “(d)e bestreden beslissing dd. 12.07.2013”.

Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep slechts gericht is tegen de beslissing van 12 juli 2013 waarbij de aanvraag van 6 april 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, en het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2013 dat de tweede verzoekster en de drie kinderen betreft. De Raad beperkt zijn wettigheidstoetsing dan ook tot deze twee beslissingen.

2.2 De verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu ligt een beslissing voor waarbij ten aanzien van de vijf verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard zodat het te dezen gaat om rechten die aan de persoon verbonden zijn. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de derde, vierde en vijfde verzoekende partij gezien hun leeftijd (respectievelijk 12 jaar, 7 jaar en 3 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste twee verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, vierde en vijfde verzoekende partij onontvankelijk is.

Het beroep is bijgevolg enkel ontvankelijk in hoofde van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster, hierna “de verzoekers” genoemd.

3.2 In de nota met opmerkingen wordt een exceptie van niet-ontvankelijkheid uiteengezet met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, zijnde het op 22 juli 2013 jegens de tweede verzoekster (en de minderjarige kinderen) getroffen bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerder verschaft de volgende toelichting:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in de mate dat dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2° 5° 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werden de tweede en derde bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van art. 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending niet nader wordt toegelicht en geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de Raad tevens ambtshalve dient te onderzoeken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel 7, eerste lid luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de tweede verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door haar geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de tweede verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan de tweede verzoekster dan ook geen nut opleveren.

Ter terechtzitting wijst de Raad op de door de verweerder opgeworpen exceptie van gebrek aan belang met betrekking tot de tweede bestreden beslissing. De verzoekers hebben in dit verband echter geen opmerkingen en laten aldus na, niettegenstaande de relevante elementen op grond waarvan het belang door de verweerder in twijfel wordt getrokken, het belang te actualiseren.

Bovendien kan worden opgemerkt dat de verzoekers tegen de tweede bestreden beslissing geen middel formuleren, maar zich slechts beperken tot het ontwikkelen van een middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij de aanvraag van 6 april 2011 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De in het enige middel aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) is niet gericht tegen de tweede bestreden beslissing en kan aan het bovenstaande aldus geen afbreuk doen.

Uit het voorgaande blijkt dat het beroep niet ontvankelijk is wat de tweede bestreden beslissing betreft.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is in de aangegeven mate gegrond.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing van 12 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

4.1 In een enig middel voeren de verzoekers een kennelijk gebrek aan van de materiële en formele motivering in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en voeren zij de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, van artikel 3 van het EVRM en van het recht van verdediging. Tevens voeren zij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij lichten hun middel als volgt toe:

“Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“(…)”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekende partij meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekende partij vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te vermelden dat het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte van de heer K(...), A(...). Verwerende partij verwijst naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

De arts-attaché vermeldt in zijn medische evaluatie dd. 19.07.2013 dat de heer K(...), A(...) lijdt aan arteriële hypertensie, obesitas, chronische bronchitis, polycystische nieren, beginnende suikerintolerantie en metabool syndroom.

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 ter§1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard

ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

Verzoekers kunnen de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaart op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekende partij stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoekende partij stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling
- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekende partij vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in hun land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van de heer K(...) volgens het medische dossier, geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Verzoekende partij stelt zich terecht de vraag 'waarom'.

In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

De vraag die verzoekende partij zich stelt is 'waarom' de ziekte van verzoeker geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering.

De arts attaché stelt in zijn schrijven in de gesloten omslag enkel dat de aandoeningen niet kunnen beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Opnieuw hier ontbreekt het 'waarom'.

Er wordt ook in het schrijven van de arts-attaché niet uitgelegd 'waarom'.

Verzoekers stellen aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd.

Verzoekende partij heeft een medisch attest voorgelegd en heeft de aandoening in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

Doch enkel motiveren dat de aandoening niet levensbedreigend is zonder uit te leggen waarom deze niet levensbedreigend is, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoekende partij zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekende partij.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekende partij.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoekende partij de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en verzoekers aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste. Het middel is derhalve ernstig. Er is echter meer...

Verzoekende partij heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van verzoeker niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend.

Stel dat verzoekende partij dit nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die verzoeker dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in zijn land van herkomst gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoekende partij uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoekende partij toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of zij deze toegang hebben in hun thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet en of dit op heden verband houdt met het feit dat hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoekende partij tot de nodige medicijnen en indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, de aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoekers wel heel verstrekkende gevolgen gezien hun verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht."

4.2 De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *de materiële en formele motivering;*
- *artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- *de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;*
- *het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid;*
- *artikel 3 EVRM;*
- *het recht van verdediging.*

In de uiteenzetting van haar middel maakt verzoekende partij tevens gewag van een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter zake houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd. Er zou sprake zijn van een stereotype afwijzing van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat de bestreden beslissing enkel zou verwijzen naar het advies van de arts-adviseur, waarin wordt vastgesteld dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. De verzoekende partij voert aan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Verder bestaat de voornaamste kritiek van verzoekende partij erin dat zij van oordeel is dat ten onrechte zou zijn nagelaten te onderzoeken of zij over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken in het land van herkomst. Tot slot is het verzoekende partij niet duidelijk is waarom de ingeroepen ziekte geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor het leven van tweede verzoekster.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

*Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“(…)”*

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door de verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, zelfs indien geen behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.

In het medisch advies wordt door de arts-adviseur het volgende vastgesteld:

- *Dat verzoekende partij lijkt aan galstenen en steatose;*
- *Dat deze aandoeningen geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit;*
- *Dat slechts één behandeling mogelijk is voor deze aandoeningen (te weten een verwijdering van de galblaas), behandeling die evenwel niet werd gevolgd, nu die niet blijkt uit het medisch dossier en inmiddels reeds lang had kunnen zijn gebeurd; Bij gebreke aan behandeling in het land van herkomst, is er dan ook geen sprake van een mensonterende of vernederende behandeling (de situatie zou in het land van herkomst immers hetzelfde zijn als in België, waar verzoekende partij ook géén behandeling volgt voor zijn aandoeningen).*

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede aanvraag van verzoekende partij o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat in de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd wordt om welke reden de ziekte waarop de verzoekende partij zich heeft beroepen, niet voldoende ernstig is.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing en gelet op het advies van de artsadviseur, blijkt heel duidelijk om welke redenen de door de verzoekende partij ingeroepen aandoening niet voldoende ernstig werd geacht, en de verzoekende partij haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de arts-adviseur enkel omtrent het al dan niet levensbedreigend karakter van de aandoening heeft gemotiveerd, laat de verwerende partij gelden dat deze kritiek voorbijgaat aan de inhoud van het advies van de arts-adviseur, waarin eveneens uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent het voorhanden zijn van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling - hetgeen niet het geval is. De arts-adviseur heeft daarbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat geen behandeling wordt gevolgd door verzoekende partij voor zijn aandoeningen en dat er dan ook geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebreke aan behandeling in het land van herkomst.

De verzoekende partij haar kritiek is derhalve niet afgestemd op de inhoud van de beslissing en het advies, waarvan de verzoekende partij de nietigverklaring vordert, en kan om die redenen niet worden aangenomen.

Terwijl ook door de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig werd gemotiveerd om welke reden, gelet op de inhoud van het advies van de arts-adviseur, er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft, kan worden weerhouden.

De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst hierbij terecht naar de rechtspraak van het EHRM, waaruit blijkt dat artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van de betrokkene niet eveneens uitermate ernstig is.

Voor zoveel als nodig wijst de verweerder erop dat, en dit ook volgens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.m. RvV nr. 74.125 dd. 27.01.2012, nr. 73.999 dd. 27.01.2012, nr. 73.031 en nr. 73.890 dd. 24.01.2012, nr. 73.906 dd. 25.01.2012), uit de bewoordingen van het artikel 9ter zelf alsook uit de parlementaire voorbereiding, duidelijk blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen: “(…)”

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden: “(…)”

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken (zie ook § 34 van het arrest N vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

Het is in casu niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat dergelijke hoge drempel niet werd behaald, gelet op het advies dd. 10.07.2013.

Terwijl verweerder verder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, klaarblijkelijk voorbij gaan aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd door de arts-adviseur uitdrukkelijk geoordeeld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, zelfs indien geen adequate behandeling beschikbaar is. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zie dienomtrent:

EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§81-83 (vrij vertaald) : «(...)»

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald): «(...)»

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is, te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vreemdelingenwet is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is. zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 SI Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient in dat geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

De verweerder verwijst ter zake naar het arrest nr. 91.685 dd. 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

“De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonst dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten.”

Verzoekende partij kan geenszins worden gevolgd in haar betoog als zou uit de rechtspraak van het EHRM blijken dat ook bij niet ernstige aandoeningen steeds de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling dient te worden nagegaan.

De verweerder wijst daarbij op (zeer recente) rechtspraak van het EHRM waaruit duidelijk blijkt dat een onderzoek van een mogelijke schending van art. 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, geenszins op noodzakelijke wijze een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst onderstelt.

In de zaak I.K. vs. Oostenrijk (Application no. 2964/12) van 28.03.2013 wordt een schending van art. 3 EVRM weerhouden bij een verwijdering naar Rusland omwille van de gevaarlijke situatie aldaar en de problemen die zijn familie daar heeft gehad, maar wordt duidelijk herhaald dat zijn gezondheidstoestand geenszins een verwijdering in de weg zou staan.

Markant in deze is dat het EHRM tot een dergelijke conclusie komt zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland, noch van de "social support" voor de vreemdeling in Rusland.

Het Hof lijkt dit dus te kunnen besluiten op grond van de gezondheidstoestand alleen. "(...)"

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd óm na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

Terwijl de verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, Foquet; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, Vanneste ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, Glorie). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De eerste bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Teneinde de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht te onderzoeken, is het dan ook aangewezen om de relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw te nemen.

4.4 Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet).

De materiële motiveringsplicht rust dan ook zowel op het advies van de ambtenaar-geneesheer als op de beslissing van de gemachtigde om de aanvraag vervolgens onontvankelijk te verklaren.

De verzoekers merken op dat de verweerder verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en dus niet is voldaan aan de wettelijke voorwaarden. De verzoekers stellen niet akkoord te kunnen gaan met een dergelijke stereotiepe afwijzing van de verblijfsaanvraag, nu duidelijk is dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet ruimer is dan alleen de ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. De verzoekers betogen dat de verweerder tevens dient na te gaan of zij in het land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kunnen beschikken.

Diengaanse merkt de Raad op dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, gelet op de redactie ervan, duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden inhoudt wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Het blijkt dan ook dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet enkel in de mogelijkheid voorziet om een machtiging tot verblijf toe te kennen indien de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit, maar ook indien de ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. De duidelijke bepalingen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing enerzijds verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 juli 2013 waaruit kennelijk niet blijkt *“dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn”*. Deze beoordeling betreft aldus dus de eerste mogelijkheid zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Anderzijds wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.(...)”

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt aldus dat niet is nagegaan of de ziekte van betrokkene een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De mogelijkheden en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst werden niet concreet onderzocht.

De gemachtigde stelt dat het manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening(en) op zich toelaat te besluiten dat de betrokkene uitgesloten kan worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM *“en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet”*. Hieruit blijkt duidelijk dat de gemachtigde opdat de

betrokkenen in aanmerking zouden komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen, vereist dat er sprake moet zijn van een kritieke en levensbedreigende gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang (*"terminaal"*) is. Een dergelijke beoordeling is echter niet in overeenstemming met het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan niet afgeleid worden dat het vaststellen van een ontbreken van een levensbedreigende aandoening volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit klemmt *in casu* des te meer nu de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op grond van de vaststelling dat de ziekte *"kennelijk"* – dit is *"zonder enige twijfel"* en *"voor eenieder duidelijk"* – niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet hetgeen aan het bestuur dan ook niet eenzelfde ruime appreciatiemarge biedt dan bij het ruimere oordeel of de ziekte ten gronde in aanmerking kan worden genomen voor het toekennen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk sprake van twee hypothesen, waarvan minstens de tweede – het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst – losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

De verweerder kan bijgevolg noch in de eerste bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt. De verwijzing naar individuele arresten van het EHRM in verband met de interpretatie van artikel 3 van het EVRM bij de uitwijzing van ernstig zieke vreemdelingen, is bovendien niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Bovendien zijn de hogere normen bepalend voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden en kan de verweerder niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De verweerder kan zich in de nota met opmerkingen *in casu* evenmin verschuilen achter de inhoud van het advies dat de ambtenaar-geneesheer op 7 juli 2013 uitbracht waarin hij de medische problematiek van de tweede verzoekster evalueerde en deze laatste vaststelt dat de beschreven galstenen en steatose actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, dat deze problematiek reeds was gekend op 17 mei 2010 en waarbij de enige mogelijke behandeling bestaat uit het verwijderen van de galblaas, een ingreep die inmiddels reeds lang had kunnen gebeurd zijn, zodat er actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Uit de duidelijke bewoordingen van de eerste bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris formeel gezien wel verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 juli 2013, doch dat hij inhoudelijk – zoals hoger uiteengezet – slechts aangeeft dit advies bij te treden wat de eerste toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet betreft. Vervolgens motiveert de gemachtigde, daargelaten of hij hiertoe gelet op artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet wel de bevoegdheid heeft, tevens over de tweede toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet doch dit op grond van een geheel eigen beoordeling die volledig los staat van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer ter zake. De verwijzingen naar de rechtspraak in verband met artikel 3 van het EVRM en de vermelding dat het gebrek aan levensbedreigend karakter van de aandoening van de betrokkene toelaat om te besluiten dat deze laatste wordt uitgesloten van het hele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet behelzen dan ook een geheel eigen beoordeling die de gemachtigde doorvoert omtrent het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, en dit wars van het advies van de ambtenaar-geneesheer die vaststelt dat de enige mogelijke behandeling bestaat uit het verwijderen van de galblaas – een ingreep die inmiddels

reeds lang had kunnen gebeurd zijn - zodat er actueel geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat, wat betreft de tweede mogelijkheid zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, met name of de ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, de gemachtigde van de staatssecretaris een andere motivering vooropstelt dan hetgeen de ambtenaar-geneesheer in zijn advies stelt zodat hij op dit punt het advies niet bijtreedt. *In casu* kan dan ook niet worden teruggegrepen naar de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 juli 2013.

De argumentatie van de verweerder in de nota met opmerkingen kan, gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden. De rechtspraak van de Raad waarnaar hij verwijst is *in casu* niet bindend.

Doordat de voorgelegde medische problematiek wordt "*uitgesloten*" van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omdat er sprake is van een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, een beoordeling die zoals voormeld niet compatibel is met en een onaanvaardbare beperking inhoudt van de duidelijke bepalingen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet waaruit twee onafhankelijke en onderscheiden toepassingsgevallen blijken en waaruit niet blijkt dat een terminaal of levensbedreigende ziekte in de zin van artikel 3 van het EVRM vereist is om aan binnen het toepassingsgebied te vallen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, is *in casu* de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het enige middel is dan ook in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van het middel dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing van 12 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE